

ทดลองอ่าน

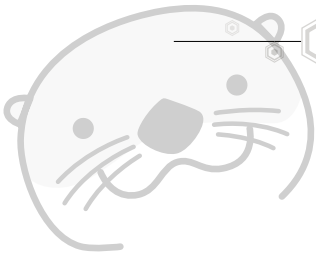
การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ขายาวก้าวเข้าไปยังห้องหนังสือที่อัดแน่นไปด้วยหนังสือกว่าพันเล่ม
เจ้าบ้านคนหนึ่งของตระกูลเงินในสมัยก่อนเป็นนักอ่าน การศึกษาทำให้
ตระกูลเงินเติบโตเองจากการเป็นพ่อค้าชาวจีนที่สังคมดูถูกขึ้นมาก่อร่าง
สร้างตัวจนมีกิจการใหญ่โต

Naughty Babe

ดื้อเฮียก็หาว่าซน

แบบแบบ

เขียน

Pius33

วาดภาพปก

โรสพับลิชชิ่ง
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
ไทยอินเทอร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

Naughty Babe คือเฮียก็หาว่าซน เป็นเรื่องราวของพยัคฆ์ ฉัตรเดชา เฉิน กับธชา วงธีรวิทย์ ทั้งคู่โดนจับหมั้นหมายกันเพราะผลประโยชน์ทางธุรกิจ การอยู่ร่วมกันในช่วงแรกเป็นไปแบบต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างไม่รู้ว่ามีฝ่าย มีเหตุผลของการกระทำทุกอย่าง เลยทำให้ต่างคนต่างเข้าใจกันผิด กว่า ทุกอย่างจะคลี่คลายก็เกือบจะสายเกินไป

อะไรเป็นจุดเปลี่ยนที่ทำให้ทั้งสองกลับมาหันหน้าคุยกัน แล้วความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะลงเอยอย่างไร ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

Prologue

ธชา วงธีรวิทย์ หมั้นหมายกับพยัคฆ์ ฉัตรเดชา เงิน เพราะ
ข้อตกลงทางธุรกิจ ผลประโยชน์ที่เกื้อกูลกันนำมาซึ่งสัญญาการแต่งงานของ
ทายาทสายตรงของผู้นำตระกูล

ต้นตระกูลเงินแรกเริ่มเดิมเป็นพ่อค้าชาวจีนที่เดินทางมาค้าขายใน
ประเทศไทย จนมีโอกาสได้ทำธุรกิจกับฝรั่งที่นำเข้ารถในยุคนแรกของสยาม
สมัยรัชกาลที่ห้ามีความนิยมเรื่องรถในหมู่ราชวงศ์และคหบดีชนชั้นสูง ผ่าน
มาหลายรุ่นตระกูลเงินตัดสินใจเปิดบริษัทเอกชนนำเข้ารถยนต์อย่างเป็นทางการ
ดีลเลอร์ตระกูลเงิน จึงครองตลาดนำเข้ารถยนต์ในไทยไว้ได้มาก
ที่สุดจากประสบการณ์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ครอบครัวคนจีนมักมีพี่น้องหลายคน ประสบการณ์พี่น้องแก่งแย่ง
สมบัติจนตระกูลเกือบพ่ายแพ้ให้กับพิษเศรษฐกิจทำให้เจ้าบ้านในรุ่นหนึ่ง
ประกาศนโยบายลูกคนเดียว จนกระทั่งถึงรุ่นปัจจุบันเจ้าสัวก็มีพยัคฆ์เป็น
ลูกชายเพียงคนเดียว ซึ่งเจ้าสัวได้รับปากตกลงให้พยัคฆ์หมั้นหมายกับธชา
วงธีรวิทย์ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

การเจรจาหมั้นหมายเริ่มตั้งแต่ธชา วงธีรวิทย์ อายุยังน้อย คุณหนู
ที่ได้รับการอบรมจากโรงเรียนชื่อดังระดับโลกงมพร้อมไปด้วยกิริยามารยาท
ดวงหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพราหมักได้รับความนิยมดูจากคนรอบข้างอยู่เสมอ คำพูด
คำจาของคุณชายอายุน้อยก็ช่างน่ารัก...ยิ่งแทนตัวเองว่าน้องเดี่ยวยิ่งน่าเอ็นดู

คนเดียว...ลูกชายที่เป็นแก้วตาดวงใจของประธานบริษัทนำเข้าอะไหล่รถยนต์ระดับประเทศ แต่ไม่ใช่ลูกคนเดียวของพ่อ การถูกส่งไปเรียนที่อังกฤษไม่ใช่เพราะฐานะร่ำรวย แต่เป็นเพราะเข้ากับครอบครัวใหม่ของพ่อไม่ได้

แม่เลี้ยงของคนเดียวไม่ได้ใจร้ายเหมือนในละคร แต่ภรรยาใหม่ของพ่อวางตัวห่างเหินอย่างจงใจ น้องชายน้องสาวที่อายุไล่เลี่ยกันก็มักจะเดินหนียามที่คนเดียวเข้าไปเล่นด้วย

เมื่อบ้านที่เคยอบอุ่นเปลี่ยนไปราวกับตัวเองเป็นส่วนเกิน เด็กอายุเพียงเจ็ดขวบไม่อาจเข้าใจโลกแสนซับซ้อนของผู้ใหญ่ คำถามที่ไม่ได้รับคำตอบ...ผลักดันให้คนเดียวเด็กน้อยน่ารักกลายเป็นเด็กไม่ดี

“ของเดี่ยวนะ!”

ของเล่นที่เคยหยิบยื่นให้น้องชายต่างแม่ แต่วันนั้นน้องกลับลูกหนีคนเดียว แล้วทำไมวันนี้มาแอบเล่นล่ะ! ไม่เล่นก็ไม่เล่นสิ ถ้าอยากเล่นก็ต้องบอกก่อน

“ฮึก...ฮือออออ”

ทำนองร้องไห้จนโดนพอดู แม่ไม่ดู แต่กลับมองคนเดียวด้วยสายตาตำหนิตีเตียนขณะกำลังกอดน้องที่ร้องไห้ หัวใจดวงน้อยเจ็บปวด เพราะคิดว่าพ่อไม่รักคนเดียวอีกต่อไปแล้ว ไม่มีใครรักเลย

ในวัยเยาว์คนเดียวจึงไม่ชอบอยู่บ้านตัวเอง เขาจำได้เลื่อนรางว่ามักจะตื่นตื่นเวลาพ่อพาออกจากบ้านมาที่บ้านหลังใหญ่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ถ้ามาที่นี่พ่อจะไม่ดู พ่อจะพาไปกินของอร่อย และแม่กับน้องๆ ก็ไม่ได้มาด้วย

บ้านหลังนี้มีแมวตัวโตที่ชอบนอนหลับอยู่ในห้องทำงาน บางครั้งมันก็ลุกเดินจนได้ยินเสียงโซ่ลากพื้น แต่คนเดียวไม่เคยเห็นแมวใกล้ๆ เขาต้องรอพ่อที่ด้านนอก กินขนมที่แม่บ้านเอามาให้หรือนั่งดูการ์ตูน

ความทรงจำช่วงนั้นคนเดียวแทบจำอะไรไม่ได้เลย มันเลื่อนรางเหมือนมีหมอกควันปิดบังเอาไว้ รู้แค่ว่าต้องไปที่นั่น คนเดียวนั่งรอในห้องรับแขกเหมือนทุกครั้ง แล้วพ่อก็หายเข้าไปในห้องที่มีแมวของคุณลุงเจ้าของบ้าน

แต่นั่งรอมันก็น่าเบื่อ เด็กชายวัยเจ็ดขวบมองออกไปนอกหน้าต่างที่มี

สวนสวยกับแม่น้ำเจ้าพระยา ตากลมโถมมองสลั้ววิวด้านนอกกับประตูห้องทำงาน ปากเล็กยิ้มแน่นแล้วตัดสินใจลุกจากโซฟา...ไปจุดนิตเดียวพ่อไม่ว่าหรือ

ธชาชอบสายลมเย็นริมแม่น้ำ ได้เห็นเรือลำใหญ่แล่นผ่านตัวบ้านไป เด็กชายวัยเจ็ดขวบเกาะรั้วสีขาของตัวบ้านมองวิวแม่น้ำแสนกว้างใหญ่ ก่อนเสียงโซ่ที่ลากมาตามพื้นสนามหญ้าจะดึงความสนใจให้หันไปมอง ความทรงจำเลือนรางเริ่มชัดเจนขึ้นยามที่เขามองเห็นแมว

แมวตัวใหญ่สีน้ำตาลเหลืองที่มักเห็นในห้องทำงานของคุณลุงเจ้าของบ้านยืนอยู่กลางสนามหญ้าห่างออกไปไม่กี่ก้าว สุดปลายโซ่ไม่ได้ผูกมัดไว้

“น้องเหมียว...”

คนเดียวยิ้มกว้างก่อนจะเลิกสนใจวิวแม่น้ำและเดินเข้าไปหาแมว คุณครูที่โรงเรียนบอกว่าแมวชอบให้เกาตรง อยากรองเกาตรงให้บ้างจัง แต่น้องเหมียวตัวนี้ตัวใหญ่กว่าที่คนเดียวเคยเห็นเยอะเลย...เหมือนน้องเหมียวจะสูงเท่าเดียว

“เล่นด้วยกันนะ เราชื่อคนเดียว น้องเหมียวมีชื่อไหม”

แก้มยุ้ยจิกยิ้มกว้างเมื่อน้องเหมียวเริ่มขยับเข้ามาใกล้ ยิ่งใกล้ก็ยิ่งเห็นว่าน้องเหมียวตัวใหญ่มากจนน่าจะเป็นพี่เหมียว และในที่สุดมือเล็กก็แตะลงที่กลุ่มขนสั้นแสนนุ่มของพี่เหมียวตัวใหญ่

“เด็กดี เมี้ยวๆ”

“น้องเดียว!”

เสียงตะโกนลั่นของพ่อทำให้มือเล็กชะงัก ก่อนใบหน้าแสนน่ารักจะแปรเปลี่ยนเป็นตกลใจเมื่อพี่เหมียวตัวใหญ่โถมตัวเข้าไปใส่จนล้มลงนอนบนสนามหญ้า อึ้งทำปุกปุยของพี่เหมียวกดทับอยู่บนตัวของคนเดียว ก่อนปากที่มีแนวฟันสีขาวจะอ้ากว้างจนเห็นลิ้นสีแดงก่ำ

ปัง!

เลือดสีแดงฉานไหลทะลักท่วมตัวเด็กชายวัยเจ็ดขวบ ดวงตากลมโตเบิกกว้างกับภาพหัวพี่เหมียวที่แหลกละเอียดก่อนน้ำหนักรวมจะทับลงบนตัวคนเดียว

ธชา วงธรีวธิยั ตัันมาพร้อมกักับความทรงจำที่หายไปพักหนึ่งและโดนส่งไปอยู่อังกฤษทันที

“อะ...”

คนเดียวตัันกลางดึกเพราะฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนมาตั้งแต่เด็ก เขา มักจะฝันว่าตัวเองเดินเล่นอยู่ในสวนริมน้ำ และมีเสื้อตัวใหญ่กระโจนเข้าหา บ้างก็สะดุ้งตื่นในตอนนั้น บ้างก็ฝันยาวนานจนกระทั่งเห็นเสื้อโดนยิงจนเลือด ทะลักท่วมตัวเอง บ้างก็ลากยาวไปถึงตอนที่ม่เงาใครอีกคนถือปืนยื่นอยู่สุด สายตา เคยพยายามเพ่งมองหลายครั้งแต่ มักจะตื่นก่อนทุกที ไม่มีเหตุการณ์ ะไรมากไปกว่านั้นจนเหมือนเรื่องนี้เป็นแค่ฝันร้ายธรรมดาๆ ที่เขามักจะฝัน ถึงซ้ำๆ อยู่อย่างนั้น

พ่อเคยบอกว่าอาจจะเป้นแผลใจในวัยเยาว์ เพราะธชาเคยไปบ้าน เพื่อนพ่อที่เลี้ยงเสือแล้วตกใจเสื่อจนเป้นลม แม้ในฝันมันเหมือนเขาไม่ได้ กลัวเสื่อ เขาแค่...ตกใจตอนมันกระโดดใส่ แต่ตอนนี้ม่แนใจแล้วว่าที่ตกใจ เพราะเสื่อกระโจนใส่หรือเพราะมันโดนยิงตาย

แผ่นหลังบางชุ่มฉ่ำไปด้วยเหงื่อ มือเรียวยกขึ้นเสยผมที่เปียกชื้น แล้วลุกขึ้นจากเตียงนอน ทันทีที่ห้องสว่างขึ้นด้วยแสงไฟเขาก็ถอนหายใจ ออกมา...เงาส่ท่อนบนบานกระจกเงาคือตัวเขาที่ยังขมวดคิ้ว ตัวเปียกชุ่ม ดูหวาดกลัวเหมือนคนที่เพิ่งหนีตายมาหมาดๆ

ร่างบางก้าวเท้าออกจากห้องนอน มือเรียวกดปุ่มเปิดไฟไปเรื่อย ๆ จนชั้นบนสุดของโธว์รูมรถหรูใจกลางเมืองสว่างไปทั้งชั้น จากนั้นก็หยุด ชะงักกลางบ้านที่เสียบสวดก่อนจะเดินไปที่กำแพงกระจก กดปุ่มให้ม่านยกตัว ขึ้นไปเก็บบนช่องเก็บด้านบน ถนนสุขุมวิทยามผ่านพื้นที่ยังคินยังมีรถวิ่ง ประปราย

ชื่อคนเดียว...ที่กลัวการอยู่คนเดียว

ร่างบางนั่งกอดเข่าอยู่หน้ากำแพงกระจกเหมือนที่ชอบทำเวลาตื่นจาก ฝันร้าย เสียงทีวีฉายรายการรีรันช่วยกลบความวังเวงของห้องชุดหรูหร...

คนเดียวชอบที่นี้ตรงที่ไม่มีใครมาวุ่นวายกับเขา แต่ในทางกลับกันก็เกลียดที่มันเงียบเหงาจนน่ากลัว

อยากกลับไปอยู่อังกฤษ...อยากกลับไปอยู่กับเกือ กิรติ การมีเพื่อนสนิทเป็นเกือ กิรติ ทำให้คนเดียวไม่ฝันร้าย เกือจะสดใสอยู่เสมอ แถมกระตือรือร้นจะทำนั่นทำนี่แล้วลากเดียวไปด้วยตลอด ในหอพักจะมีแต่เสียงดนตรี เสียงเกือชวนคุย แต่เราต่างต้องโตเป็นผู้ใหญ่

แหวนหมั้นตัวเรือนทูลหุราฝั่งเพชรที่นิ้วนางข้างซ้ายยิ่งมองก็ยิ่งต้องถอนหายใจ ตอนนั้นคนเดียวอายุแค่สิบแปดปี ข้าราชการหมั้นหมายของเขากับพยัคฆ์เป็นที่กล่าวถึงอยู่หลายวัน ในวันงานเขาถูกจับใส่ชุดสีขาวยิ่งตัวมีช่างแต่งหน้าทำผมเข้ามาจัดแจงทุกอย่างให้ตั้งแต่เช้า...รู้ตั้งแต่ก่อนกลับเมืองไทยแล้วว่าต้องกลับมาหมั้น แต่ยังไม่เคยคุยกับว่าที่คู่หมั้นเลยสักคำ

ในห้องแกรนด์บอลรูมของโรงแรมห้าดาวใจกลางกรุงเทพฯ ถูกรังสรรค์ด้วยดอกไม้สดสีขาว แซนเดอเลียร์ห้อยระย้า แนวเก้าอี้สีขาวแสนสวยที่วางหันหน้าไปทางเวทีเต็มไปด้วยแขกผู้มีเกียรติมากมาย แสงแฟลชจากช่างภาพและสื่อมวลชนสอดส่องเข้ามาจนแทบตาไปตลอดการก้าวเดินไปยังเวที

ในบรรดาคนทั้งหมด ธชา วงธีรวิทย์ รู้จักแค่พ่อตัวเอง แม่เลี้ยง และน้องสาวน้องชายต่างแม่ ส่วนผู้ชายที่นั่งพิงพิงอยู่บนหน้าพานแสนสวย... คู่หมั้นที่โบหน้าหนึ่งเฉยเหมือนกับในรูปถ่ายที่พ่อส่งไปให้ดูที่อังกฤษ ผู้ชายในชุดสีขาวแบบเดียวกัน

พยัคฆ์ ฉัตรเดชา เงิน

เขาต่างไปจากที่คิดโดยสิ้นเชิง ดวงตาร้ายกาจกับคิ้วพาดเฉียงที่ขมวดอยู่ตลอดเวลาให้บรรยากาศไม่น่าเข้าใกล้ รอบตัวของคนเดียวไม่เคยมีคนลักษณะแบบนี้วนเวียนเข้ามาใกล้...พยัคฆ์เลยดูน่ากลัวสำหรับธชาจนไม่กล้า แม้แต่จะหันไปสบตา ตากลมสวยแค่หลุมมองมือตัวเองหรือไม่ก็หันไปตามการเรียกของผู้ใหญ่ ช่างภาพเพียงเท่านั้น

การหมั้นหมายของคนเดียวในวัยสิบแปดปีผ่านมาได้ด้วยการช่วยเหลือจากออร์แกนช์มืออาชีพ เขาไม่ได้พูดอะไรเลยตั้งแต่ต้นจนจบ คนข้างกายก็เช่นกัน...คนเดียวได้ยินเสียงท่มต่ำแสนจะห้วนเพียงครั้งเดียวตอนที่อีกฝ่าย

ขอมือเขาไปสวมแหวนหมั้น แล้วคนเดียวก็รีบหยิบแหวนบนพานมาสวม บนมือแกร่งที่ยื่นมาคืนไป มือของพยัคฆ์อุ่นจรร้อนแถมยังใหญ่กว่ามือของคนเดียว

ไม่มีขั้นตอนการสัมภาษณ์คู่หมั้นอายุน้อยที่สื่อให้ความสนใจเพราะเป็นการหมั้นหมายของสองตระกูลใหญ่ มีเพียงการถ่ายรูป ผู้ใหญ่กล่าวอวยพรให้ยกมือไหว้ขอบคุณ รวมถึงตอนที่ต้องไหว้ไปที่อกของพยัคฆ์ นั้ตรเดชา เฉิน ตามขั้นตอน

คนเดียวพยายามทำทุกอย่างไม่ให้ผิดพลาด อาการตื่นตื่นแปรเปลี่ยนเป็นความประหลาดใจเมื่อรู้สึกได้ถึงสัมผัสที่แตะลงบนหัวอย่างแผ่วเบา ตอนไหว้คนพี่ ยามขยับตัวออกมายังทันเห็นมือหนาที่ลวดวางลงข้างตัว บอกไม่ถูกว่าตัวเองรู้สึกยังไง แต่มันไม่ได้แยเลย ไม่เลยสักนิด...พยัคฆ์อาจจะไม่ใช่คนน่ากลัวเหมือนภาพลักษณ์ภายนอก

หลังจากงานหมั้นก็กลายเป็นการแถลงข่าวการก้าวขึ้นรับตำแหน่งประธานบริษัทศิลเลอร์ตระกูลเงินและเปิดตัวสนามฟอรั้มูลค่าแห่งใหม่ที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของพยัคฆ์

คนเดียวนั่งอยู่ที่โซฟาด้านข้างฟังเสียงทู้มต่ากล่าวแสดงวิสัยทัศน์ในวันแรกของการเข้ารับตำแหน่ง รวมถึงอธิบายโปรเจกต์สนามฟอรั้มูลค่าที่จะต่อยอดเป็นโรงงานผลิตฟอรั้มูลค่าในไทย...พยัคฆ์ช่างห่างไกลกับเขารวกับอยู่คนละโลก ถ้าไม่เพราะมีแหวนวงนี้อยู่ที่นิ้วนางข้างซ้ายคนเดียวคงนึกว่าตัวเองกำลังฝันไป

สำหรับวัยรุ่นอายุสิบแปดปีที่เพิ่งเรียนจบไฮสกูลมาได้ไม่ถึงเดือน โปรเจกต์มูลค่าหลายพันล้านดอลลาร์จจนหัวใจเต้นแรง เมื่อพยัคฆ์กล่าวจบเสียงปรบมือดังกึกก้อง และคนเดียวก็ได้ก้าวขึ้นไปยืนถ่ายรูปเคียงข้างอีกครั้ง แล้วงานหมั้นก็จบลง

ความกังวลและความตื่นเต้นที่ไม่รู้จะต้องพูดอะไรกับอีกฝ่ายหายไปกับสายลม เพราะหลังเสร็จพิธีการเรียบร้อยพยัคฆ์ก็เดินนำบอดีการ์ดออกจากโรงแรมไปทันที เหลือแค่คนเดียวที่ทีมงานพามาพักผ่อนในห้องสวีทสุดหรู มีสระว่ายน้ำส่วนตัว เห็นวิวกรุงเทพมหานครแบบหนึ่งร้อยแปดสิบ

องศา

สื่อต่างๆ ประโคมข่าวถึงงานหมั้นในฝัน สองตระกูลใหญ่ที่เกี่ยวข้องกันราวกับพรหมลิขิต ภาพลักษณ์คุณชายเย็นชากับน้องน้อยยามสวมแหวน เหมือนกับหลุดออกมาจากในนิยาย... เบื้องหลังคืออชานั่งกอดเขาร้องไห้อยู่ในห้องหุหุหุคนเดียว

โดนทิ้งให้อยู่คนเดียวตั้งแต่วันแรกของการหมั้น

วันเวลาผ่านไปจากงานหมั้นหมายกลายเป็นงานแต่งงาน

พิธีวิวาห์ในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้าของพยัคฆ์ ฉัตรเดชา เงิน กับธชวรวีรวิทย์ เป็นงานแต่งงานยิ่งใหญ่ระดับประเทศที่หลายคนตั้งตารอ ความรักของทั้งคู่สวยงามราวกับตอนจบในนิยาย สองตระกูลใหญ่ที่เหมาะสมกันซะทุกอย่างทั้งฐานะและภาพลักษณ์ บ่าวสาวที่เคียงคู่กันราวกับกิ่งทองใบหยก เจ้าบ่าวเป็นถึงผู้บริหารดีลเลอร์รถเจ้าใหญ่ของประเทศรวมถึงเป็นเจ้าของสนามแข่งฟอร์มูล่าที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตระกูลเจ้าสาวเองก็เป็นตระกูลใหญ่เจ้าของธุรกิจนำเข้าอะไหล่รถยนต์ นอกจากนี้จะเก๋อกูลกันด้านธุรกิจแล้ว ความรักของทั้งคู่ยังเริ่มต้นตั้งแต่ฝ่ายเจ้าสาวอายุได้เพียงสิบแปดปี

การ์ดแต่งงานแสนสวยออกแบบโดยดีไซเนอร์ชื่อดังถูกส่งไปหาแขกผู้มีเกียรติกว่าสามพันคน แถมยังวงเล็บด้านล่างว่าไม่รับของขวัญแต่งงาน เรียกว่าหุ่เมเท หุ่เมหุน ไม่ว่าจะใครก็ต่างอิจฉาว่าที่เจ้าสาวป้ายแดงที่ได้เป็นสะใภ้ตระกูลเงิน ของขวัญและคำอวยพรถูกส่งมาที่คฤหาสน์ตระกูลเงินริมแม่น้ำเจ้าพระยาไม่ขาดสาย บรรยากาศอิมเมียมเต็มไปด้วยความสุข...ซะที่ไหน

“ซาเคะ”

“ขอบคุณครับ”

เสียงหวานนุ่มของพนักงานบริการเล่าจ้ส่ายการบิณสำหรับผู้โดยสารเพิร์สส์คลาสทำให้คนเดียวหลุดจากภวังค์ ใบหน้าหวานฉายความกังวลอย่างเห็นได้ชัด ในเวลาสิบโมงเช้าแบบนี้เสียคงจะตื่นแล้ว...แต่พยัคฆ์ไม่ได้กลับ

บ้านคงไม่รู้ว่่วันนี้เขาหายไป ไม่มีอะไรต้องเป็นห่วง กว่าแม่บ้านจะรู้ว่าเขาไม่อยู่ก็คงตอนที่เขาไม่รับมือเช้าหรือมือกลางวันแบบทุกครั้ง น้องชีว่า ขนยวเขาก็ไม่เอาจากมันไปได้ด้วย แต่มันไม่ลำบากหรอก มีแม่บ้านคอยช่วยเติมอาหาร เติมน้ำ เติมนมให้ทั้งวัน

ทุกอย่างราบรื่นไม่ติดขัดอะไรทั้งนั้น มือถือ สิ่งของมีค่าที่เสียเคยให้ไว้เขาก็วางทิ้งไว้ที่บ้านทั้งหมด ไม่ได้เอาอะไรติดตัวมาเลยสักอย่างเดียว จะมีก็แค่...แหวนหมั้นที่ตัดใจถอดมันไม่ลง

แค่ตั้งใจจะวางมันไว้บนโต๊ะข้างเตียงน้ำตาก็ริน...เลยต้องเอาติดตัวมาด้วย แคะแหวนวงเดียวเฮียคงไม่ใส่ใจ ติดมาด้วยคงไม่เป็นไร สำหรับเฮียแหวนวงนี้อาจจะไม่มีความหมายอะไร แต่สำหรับคนเดียวมันคือทุกอย่าง

การเดินทางไกลข้ามทวีปมีเพียงกระเป๋าใบเดียว กระเป๋าตังค์ที่แลกเงินสดมาพอประมาณ และพาสปอร์ตเท่านั้น แม้แต่เกือ กิรติ ที่ช่วยจองตั๋วและจัดการทุกอย่างให้ก็ไม่ได้มาส่ง เพราะกลัวเฮียจะรู้...ไม่ว่าจะเฮียเหลียนหรือเฮียอ๊อ ต้องไม่มีใครรู้เรื่องนี้

คนเดียวรู้แค่ว่าตัวเองกำลังจะไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่สวีตเซอร์แลนด์ เกือ กิรติ จองโรงแรมให้เขาปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่นานถึงหนึ่งเดือน หลังจากนั้นจะย้ายเข้าไปในหอพักของมหาวิทยาลัยที่ลงคอร์สเรียนระยะสั้นเอาไว้ วิชานักเรียนจะทำให้คนเดียวใช้ชีวิตในต่างแดนได้ลึกลับ เรียนจบแล้วค่อยคิดว่าจะเอาอย่างไรต่อ

การตัดสินใจไปสวีตเซอร์แลนด์ไม่ใช่การตัดสินใจด้วยอารมณ์ชั่ววูบ ขึ้นตอนการหาที่เรียน การสมัคร การขอวีซ่าดำเนินมากกว่าหกเดือนจนทุกอย่างผ่านฉลุยถึงจองตั๋วเครื่องบิน...จนกระทั่งมานั่งอยู่ในล็องจ์เพิร์สต์ คลาสในวันนี้

ทำถูกแล้วละ...เผื่อถามตัวเองย้ำๆว่าจะเสียใจไหมถ้าต้องทิ้งทุกอย่างไป คำตอบคือใช่ ยังไงก็เสียใจ...ตั้งแต่นั้นก็ไม่ได้เจอกันอีกแล้ว ไม่ได้เห็นคิ้วขมวดมุ่น ไม่ได้เห็นคนที่ทำท่าทางรำคาญทุกอย่างบนโลก แต่ความเสียใจก็ช่วยผลักดันให้เขาตัดสินใจจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ คงไม่มีใครอยากเสียใจไปตลอดชีวิต...คนเดียวก็อยากเลิกร้องไห้สักที

การหมั้นหมายกับเฮียอ้อมพร้อมกับเงื่อนไขหลายอย่างเป็นลึบๆ หน้า
ตอนเซ็นสัญญาครั้งแรกตอนอายุสิบแปดปี มีทนายความนั่งอธิบายให้ฟัง
ทีละข้อๆ การหมั้นของเราเป็นไปด้วยเรื่องของธุรกิจทั้งหมด ห้ามยุ่ง ห้าม
ก้าวก่าย ห้ามทรยศหักหลัง และห้ามทำให้เสื่อมเสีย อยู่แต่ในที่ของตัวเอง
จนธชาเข้าใจทุกอย่างว่า...

เฮียไม่ได้อยากแต่งงานกับคน เฮียอยากแต่งงานกับตุ๊กตา

ตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมากลับลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิทใจเพียงเพราะได้เห็น
รอยยิ้มของเฮีย เพียงเพราะเฮียกลับบ้านมากขึ้น เพียงเพราะเฮียยอมซื้อ
ห้องมาให้ แถมเฮียยังเป็นฝ่ายเอ่ยปากเรื่องการแต่งงานขึ้นมาก่อน...เชื่อว่า
มันอาจจะเป็นความรัก ในที่สุดเฮียก็ยอมเปิดใจให้กัน แต่นั่นไม่ใช่เลย
ตุ๊กตาที่แสนดีของเฮียดันรับรู้ว่เฮียเริ่มต้นความสัมพันธ์กับใครคนอื่น
การแต่งงานคงมีไว้เพื่อลดแรงกดดันจากผู้ใหญ่ที่เริ่มถามบ่อยครั้งเข้า ถ้า...
ถ้าไม่มีมือที่สามในความสัมพันธ์แสนเย็นชา ธชาอาจจะยังอยู่ข้างพยัคฆ์
เหมือนที่ทำมาตลอด แต่เขาไม่ใช่คนใจกว้างแบบนั้นที่จะแบ่งเฮียอ้อมให้ใคร
ทั้งโกรธ ทั้งเสียใจ จนไม่อยากจะอยู่ตรงนี้อีกต่อไป แต่กว่าจะถอยออก
มาได้ก็ยังคงหลอกตัวเองไปวันๆ ว่าถ้าเฮียไม่มีใจเลยสักนิดคงจะไม่ยอม
แต่งงานเป็นแน่

ฝันหวานไปกับงานแต่งงานแสนยิ่งใหญ่จนความจริงมันตอกย้ำว่า
มีเพียงเขาที่ตื่นตื่นอยู่ฝ่ายเดียว เตรียมงานกับบอร์แกโนซ์คนเดียว เลือก
สถานที่จัดงานคนเดียว เลือกแบบการ์ดคนเดียว เลือกของชำร่วยคนเดียว
ลองชุด...ก็คนเดียว

ตอนหมั้นก็โดนทิ้งให้อยู่คนเดียว ตอนย้ายไปอยู่ด้วยก็โดนทิ้งให้อยู่
คนเดียว ขนาดจะแต่งงานกันแล้ว...ก็ยังต้องจัดการทุกอย่างคนเดียว...
แค่ชื่อคนเดียว ไม่ได้หมายความว่าอยากอยู่คนเดียวสักหน่อย

“ถึงเวลาแล้วค่ะ”

“อะ...ขอบคุณครับ”

เขายิ้มขอบคุณพนักงานในล็องจน์ที่เข้ามาแจ้งเรื่องเวลา กระชับ กระเป่าเบ้ขึ้นสะพานหลัง มือถือพาสปอร์ตเตรียมเดินไปที่เกต อีกไม่กี่นาที ข้างหน้าเขาจะจากประเทศไทยไปตลอดกาล

เขาเรียวก้าวไปหาพนักงานตรวจพาสปอร์ตที่หน้าเกต แถวของชั้น เวิร์สต์คลาสมีผู้โดยสารน้อยคน แต่มือถือตกไว้ในกระเป่าทางกลับสั้นรั้ว ทำให้คนเดียวต้องหยุดชะงัก

เกือบให้มือถือเครื่องนี้ติดตัวไว้พร้อมเปลี่ยนซิมอินเทอร์เน็ทสำหรับใช้งานที่ต่างประเทศในระยะแรก เป็นซิมเติมเงินและคนที่รู้เบอร์นี้ก็มีแค่ เกื้อ กิรติ

“คิดถึงกูแล้วหรือ ยังไม่ทันขึ้นเครื่องเลย”

“เดี๋ยว...มึง มึงอยู่ไหน...สนามบินใช่ปะ”

“ก็...สนามบินไง หน้าเกตอะ จะให้ไปไหนได้วะมึงนี่”

“ไม่...คือ คือกูไม่รู้ว่าจะบอกมึงไหม เพราะมึงกำลังจะไปเริ่มต้นชีวิตใหม่แล้ว แต่...แต่กู...คิดว่าเรื่องนี้มึงก็ควรรู้”

น้ำเสียงไม่ค่อยดีของเพื่อนสนิททำให้รอยยิ้มจางหายไป คิ้วเรียว ขมวดมุ่นก่อนจะขยับเดินออกมาจากบริเวณที่เจ้าหน้าที่กำลังตรวจพาสปอร์ต

“มีอะไรหรือ”

“เฮียอ้อเขา...เขารู้แล้วว่ามึงจะไปสวิส เขามาไว้วายที่บ้าน เฮียอ้อเขา... เขาตูดทงใจมาก กูเลยบอกเขาไป เดี่ยว...กูขอโทษนะ แต่กูส่งสารเฮีย”

คำบอกเล่าของเพื่อนทำให้คนเดียวชะงักไปเล็กน้อย หัวใจในอกซ้าย เจ็บแปลบขึ้นมา แต่อย่างที่บอกว่าจะมาถึงวันนี้มันไม่ใช่แค่อารมณ์ชั่วครู่ ถึงเฮียอ้อจะรับรู้ก็เปลี่ยนความตั้งใจของคนเดียวไม่ได้

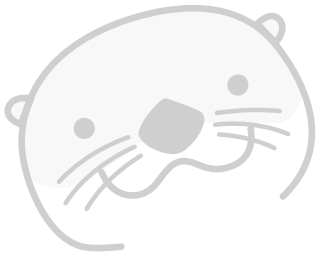
“ไม่เป็นไร ไปอยู่นั้น...ไม่ได้หาทุเลอง่ายๆหรอก กว่าว่างมากูคงไปไหนต่อไหนแล้ว เฮียอ้อยุ่งจะตาย...ไหนจะต้องจัดการเรื่องยกเลิกงานแต่งงานอีก หรือไม่เฮียอาจจะไม่ไปหากูก็ได้ อาจจะแค่ตกใจที่กูหายไปเฉยๆ”

“ไม่ เดี่ยว...มึงฟังก่อน เฮียเขาไปหามึงที่สนามบินตั้งแต่วันนี้แล้ว”

“มะ...มาหากูหรือ เฮียไม่เจอหรือ...กูอยู่หน้าเกตแล้วเกื้อ กูจะบินแล้ว”

เสียงหวานลั่นระริกอย่างห้ามไม่อยู่ มือกำพาสปอร์ตแน่น แม่จะรู้ว่า
เฮียอ๊ไม่มีทางมาทันแต่ก็ยิ่งอดหันซ้ายหันขวาไม่ได้ นี่มันข้างในนะ ถ้า...
ถ้าเฮียไม่มีตัว ไม่มีพาสปอร์ตจะเข้ามาได้อย่างไร แล้ว...แล้วถึงจะเข้ามาได้
กว่าจะมาถึงเกตเครื่องก็คงออกไปแล้ว

“เดี๋ยว...เฮียอ๊ไปไม่ทันมึงหรือ...เฮียอ๊...เฮียอ๊รลกว่า”

ทดลองอ่าน

Chapter 1

New Beginning

ภาพอดีตที่เธอคิดว่า บนถนนบางนา - ตราดมุ่งหน้าสู่วรรณภูมิ กลายเป็นข่าวใหญ่ เมื่อเฟอร์รารีสีแดงทะเบียนประมุขฟุ้งชนแบรีเออร์ หายท้องพลิกคว่ำออกข้างทาง ระบบรักษาความปลอดภัยของรถสปอร์ต ราคาว่าแปดหลักทำให้ผู้ซื้บรอดชีวิตและถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด รัชชา วงธีรวิทย์ นั่งหน้าซีดเผือดอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน สติแตกจนพูดอะไรไม่ถูกตั้งแต่ตอนเกือบบอกว่าพยัคฆ์รถคว่ำ ยังดีที่พนักงานสายการบิน ช่วยจัดการคุยโทรศัพท์กับแก้อี ดุแลให้ทุกอย่างจนเขาเดินทางมาถึงโรงพยาบาล ตากลมโตมองไปที่ประตูที่เปิดสนิทภาวนาให้ทุกอย่างผ่านพ้นไปได้ ด้วยดี

ตั้งแต่มาจากสนามบินรัชชาไม่ได้พูดอะไรสักคำ ไม่ว่าจะตอนที่เจอเกือบกับเฮียเหลียน ตอนที่แม่บ้านเอาผ้าห่มมาคลุมตัวให้เพราะแอร์เย็นจนตัวสั่นหรือกระทั่งตอนที่ป้าของเฮียมาถึง

แพขนตาสวยขยับกะพริบมองความเงียบบังรอบข้าง ในที่สุดความตกใจที่ตกตะกอนแล้วก็เปลี่ยนเป็นน้ำตาเม็ดโตร่วงหล่นลงข้างแก้ม ใจดวงน้อยเจ็บปวดจนแทบทนไม่ไหว เอาแต่โทษตัวเองว่าถ้าไม่ไปสวีตเซอร์แลนด์เฮียก็คงไม่ต้องตามมา ถ้าเฮียไม่ตามมารถก็ไม่คว่ำ

“ป้า น้องเดียวขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรลูก ไม่เป็นไร”

ร้องไห้จนตัวโยนไม่ได้ยินเสียงใครทั้งนั้น เอาแต่ขอโทษซ้ำๆ จนเกือบต้องตั้งเข้าไปกอด คำปลอบโยนของเพื่อนสนิทไม่อาจเยียวยาความรู้สึกที่แตกเป็นเสี่ยงๆ ในตอนนั้นได้

หลายชั่วโมงในห้องฉุกเฉิน อาการของแพทย์พันธ์พิณดีขึ้นเรื่อยๆ ปรึกษากันจัดการย้ายโรงพยาบาลไปที่โรงพยาบาลเอกชนชื่อดัง ทีมหมอ พยาบาล ประสานงานกันอย่างคล่องแคล่ว

“น้องเดียวไปกับป้า ไอ้ไอ้ไม่เป็นไรหรอก มันหัวแข็ง อาเหลียน หนูเกือบ ป้าชอบใจมากที่อุตสาห์มา”

“ครับป้า เดี่ยวผมไปกับหนูเกือบตามไปที่โรงพยาบาล”

ว่าที่ลูกสะใภ้ตระกูลเงินปล่อยให้พ่อสามีจูงมือไปขึ้นรถ บอร์ดการ์ดของตระกูลเงินเดินล้อมหน้าล้อมหลังสมกับเป็นตระกูลผู้มีอิทธิพล แม้แต่ขบวนรถฉุกเฉินที่พาเฮียไอ้ไปก็ประสานงานให้ตำรวจช่วยเปิดทางแล้วมีคนของตระกูลขับรถนำไปคู่กับตำรวจ

ธชานั่งคู่กับป้าในรถเจ็ตที่หนึ่ง ตลอดทางป้าที่ก้าวลงจากตำแหน่งผู้นำตระกูลเงินไปหลายปีสั่งงานเลขานุการตัวเองและเลขานุการของเฮียที่มารักษาพยาบาลในเวลาไล่เลี่ยกัน คนเดียวเคยเห็นป้าเฮียไอ้ตั้งแต่สมัยที่ท่านยังดำรงตำแหน่งประธานบริษัทดีลเลอร์ตระกูลเงิน อีกนานกว่าเฮียไอ้จะเทียบประสบการณ์ทั้งชีวิตและบารมีของป้าได้ ขนาดในเวลาแบบนี้ป้าก็ยังนั่งสงบวางแผนรับมือทุกอย่างได้เป็นฉากๆ มังกรหลับกลับขึ้นบัลลังก์อีกครั้ง

ธชากลุกปามาตั้งพักในห้องรับรองข้างห้องพักผู้ป่วย เฮียไอ้ยังอยู่ในห้องไอซียูของโรงพยาบาล แต่หลังจากนั้นเฮียจะถูกย้ายมาห้องนี้ ป้าสั่งให้จองห้องพักผู้ป่วยที่ดีที่สุดของโรงพยาบาลเอาไว้ การตกแต่งด้านในไม่ต่างกับโรงแรมห้าดาวแถบยังมีห้องแยกสำหรับญาติผู้ป่วยที่ธชานั่งอยู่ตอนนี้ ทั้งแม่บ้านตระกูลเงิน ทั้งเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลเตรียมของกินที่เฮียชอบที่เขาชอบ หรือที่ป้าชอบไว้ให้สมกับเป็นการบริการที่ดีที่สุด มีเมนูอาหารเลิศรสตรงจากโรงแรมห้าดาวบริการตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

ทั้งหมดนั้นธชไม่ต้องการอะไรเลยนอกจากน้ำเปล่า อยากรจะลุกไป

รอเฮียที่หน้าห้องไอศูญ์ด้วยซ้ำ แต่ป้าไม่ยอม แถมยังมีพยาบาลเข้ามาตรวจสุขภาพเบื้องต้น ถึงได้รู้ว่าหน้าตัวเองซีดจนจะไม่มีสีเลือดอยู่แล้ว

“เดี๋ยว มึงกินไรหน่อยเหอะ”

เกื่อนั่งลงเคียงข้างพยายามหยิบขนมปังมาบิออกเป็นชิ้นเล็กบิอนเขา

“เกือ...เฮีย...เพราะกู”

“ไม่ใช่เพราะมึง อย่าโทษตัวเอง เฮียปลอดภัยแล้ว มึงนั่นแหละต้องดูแลตัวเองดี ๆ ก่อน เดี่ยวค่อยคิดว่าจะเอาอย่างไรต่อ อย่าตื้อดี”

“กูกินไม่ลง”

“พยายามหน่อย มึงจะเป็นไรไปอีกคนไม่ได้นะ อ้าปาก อย่าให้ต้องดูนะเดี๋ยว อ้ามम्म เก่งมาก”

คนเดี่ยวยอมกินอะไรนิดหน่อยแล้วก็อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่แม่บ้านเตรียมเอาไว้ให้ มีอัปเดตอาการเฮียอ้อจากเจ้าหน้าที่มาเป็นระยะ หมอตรวจสุขภาพเฮียทุกอย่างตั้งแต่หัวจรดเท้าตามที่ป้าต้องการ ทุกอย่างเรียบร้อย ไม่มีอะไรน่ากังวลมากไปกว่าเฮียต้องใส่เฟือกที่แขน เหลือแค่พวกผลสแกน ผลเอกซเรย์ที่ต้องรอ

หลายชั่วโมงผ่านไปป้าของเฮียก็กลับเข้ามาในห้อง สายตาดูของผู้ชายวัยหกสิบกว่าคือต้นแบบของพยัคฆ์ เงิน ทุกกระเบียดนิ้ว เฮียอ้อเหมือนป้ามาก

“ห้องเดี๋ยว”

“ครับป้า”

“กินอะไรบ้างยัง หนูเกือล่ะ”

“กินบ้างแล้วครับป้า แต่เดี๋ยวกินน้อยมาก”

“ป้าขอคุยกับน้องเดี๋ยวสักครู่นะหนูเกือ”

“ครับป้า งั้นเกือลงไปหาเฮียเหลียนก่อน เดี่ยวมานะเดี๋ยว”

เกือ กิริติ ยกมือไหว้ผู้ใหญ่ กิริยามารยาทเรียบร้อยสมกับเป็นลูกหลานผู้ดี ยามประตูห้องปิดลงอีกครั้งป้าก็ถอนหายใจแล้วยกมือขึ้นลูบหัวคนเดี๋ยว

“ตกใจน่าดู”

“ครับ...ป้า น้องเดียวผิดเอง...ถ้า...”

“เหลียนบอกป้าว่าน้องเดียวจะไปสวีตเซอร์แลนด์ น้องเดียวไม่อยากอยู่กับไอ้อี้เหอรลูก”

“คือน้องเดียว...”

“ไอ้อี้มันนิสัยไม่ดีใช้ไหม น้องเดียวน่าจะบอกป้า ป้าจะตบหัวมันให้เอาเถอะ ป้าจะไม่พูดแทนมัน เรื่องนี้เป็นเรื่องของน้องเดียวกับไอ้อี้ ป้าจะไม่ยุ่ง แต่ป้าขอให้ผ่านช่วงนี้ไปก่อน ทั้งงานแต่งที่อาจจะต้องเลื่อน งานแข่งฟอร์มูล่าที่ไทยจะเป็นเจ้าภาพ ป้าต้องฝากน้องเดียวดูไอ้อี้มันหน่อย...แล้วน้องเดียวจะตัดสินใจยังไงต่อป้าก็ไม่ว่าอะไร”

“ครับป้า”

“ไอ้อี้หัวกระแทกตอนหลังการถูขบลงมา หมอเขาทำซีทีสแกนแล้วไม่เป็นไร แต่หมอบอกว่ายังวางใจไม่ได้เพราะตรวจเร็วอาจจะยังไม่เห็นเลือดที่ค่อยๆ ซึมออกมา ป้าต้องฝากน้องเดียวสังเกตไอ้อี้ให้หน่อย ถ้ามันมีเลือดออกแล้วเรารู้ซ้ำไอ้อี้อาจจะเป็นเจ้าของนิทรหรือไม่กี่ตาย”

“อะไรนะครับ”

คนเดียวตาเบิกกว้างก่อนจะร้องไห้ออกมาอีกครั้ง เฮียอี้คนใจร้ายอาจจะไม่มีลมหายใจแล้วนั่นหรือ ต่อให้เตรียมใจมาแล้วว่าชาตินี้จะไม่เจอเฮียอี้อีก แต่ต้องไม่ใช่แบบนี้ อย่างน้อยการไปสวีตเซอร์แลนด์...คนเดียวยังยังมั่นใจว่าเฮียที่อยู่อีกซีกโลกยังสบายดี ยังทำตัวร้ายกาจ ยังทำหน้าที่สำคัญทุกอย่างบนโลก ยัง...มีความสุขในแบบของเฮีย

“ป้ามีลูกชายคนเดียว ถ้าไอ้อี้เป็นอะไรตระกูลเงินคงวุ่นวาย ป้าแก่แล้วไม่รู้จะอยู่ได้อีกกี่ปี ไม่เห็นแก่มันก็เห็นแก่ป้าหน่อย ถ้า...ถ้าไอ้อี้เป็นอะไรไป ทุกอย่างของตระกูลเงินป้าจะยกให้น้องเดียว”

ป้าของเฮียอี้เหมือนแก่ลงไปหลายปี เป็นเรื่องแสนเศร้าที่พ่อแม่ต้องมาทำใจว่าลูกตัวเองจะตายก่อน คนเดียวยื่นมือไปบีบมือป้า...ที่ผ่านมามีป้าของเฮียไม่เคยไม่ดีกับเขาเลย

“ป้าไม่ต้องห่วง เฮียต้องไม่เป็นอะไรครับ น้องเดียวจะดูแลเฮียเอง”

“ป้ากลัวอย่างเดียว...กลัวมันไม่ใช่อุบัติเหตุ แต่มีคนจงใจทำให้ไอ้อี้

รถคว่ำ มันมีหลายอย่างที่ป้าติดใจ กำลังให้คนตรวจสอบ”

เสียงเรียกดของป้าทำให้คนเดียวตกใจจนตัวสั่น ถ้ามันไม่ใช่อุบัติเหตุ แต่เป็นแผนการของใครสักคน การประสังคร่ำยถึงชีวิตมันน่ากลัวมากสำหรับคนเดียว ทำไม่ต้องใจร้ายแบบนั้น...ทำไม่ต้องอยากให้เฮียตาย ก็รู้มาตลอดว่าธุรกิจดีลเลอร์รถมันไม่ได้ชาวสะอาดนัก แต่...แต่มันควรมีทางอื่น ไม่ใช่แก้ปัญหาด้วยการทำให้ใครสักคนหายไปตลอดกาล

“ช่วงนี้น้องเดียวอย่าเพิ่งไปไหน อยู่ที่นี่แหละปลอดภัย ป้าจะกลับไปบริษัทไปจัดการงานก่อน”

“ครับป้า น้องเดียวไปส่ง”

ร่างเล็กเดินตามไปส่งป้าหน้าห้อง บอด้การด์ตระกูลเงินพ้ากลับไปบริษัทไป แต่ก็ยังเหลืออีกหลายคนที่อยู่ดูแลสถานการณ์อยู่ที่นี้ ปกติเฮียอ๊จะมีบอด้การด์ตามอยู่สองสามคนเป็นปกติ ครั้งนี้มากกว่าทุกครั้งเพราะป้าของเฮียอ๊คงไม่พอใจ

ทันทีที่ต้องกลับมาอยู่ในห้องคนเดียวอีกครั้ง ธชาอ๊องให้เหมือนคนบ้าจับต้นชนปลายไม่ถูก ทุกอย่างมันยากมากสำหรับเขา ไม่รู้จะเก็บเศษซากความรู้สึกที่แตกละเอียดจากตรงไหนก่อน ทั้งหวั่น ทั้งกลัว ทั้งหวาดระแวง ทั้งไม่อยากให้เฮียเป็นอะไร

“เฮีย...ฮึก...”

กลัว...กลัวต้องอยู่คนเดียว...อย่า อย่าขโมยเฮียไปนะ...อย่า...

กว่าสามสิบชั่วโมงแห่งความเงียบงัน ในที่สุดเฮียก็ย้ายมาอยู่ในห้องพักผู้ป่วย ธชาจับจองที่นั่งข้างเตียงมองดูเฮียที่อยู่ด้วยกันมาตลอดเจ็ดปี...การได้จับมือเฮียอีกครั้งทำให้ธชาอ๊องให้ มันโล่งใจว่าเฮียไม่เป็นไรแล้วจริงๆ แม้จะยังกังวลเรื่องอาการของเฮียแต่ก็ยังแอบมีรอยยิ้มจางๆ เพราะใบหน้าหลักสนทที่ยังคงขมวดคิ้วทำหน้าที่รำคาญ เฮียทะเลาะกับใครอยู่ในความฝันหรือเปล่านั้น

ที่ไม่คุ้นเคยคงจะเป็นพวกร่องรอยบาดแผลประปรายไปทั้งตัว บนหัวซีกซ้ายมีผ้าปิดแผลแผ่นใหญ่ นั่นคงจะเป็นจุดที่กระแทกกับหลังคารถ ที่

แขนขามีเฟือก ถ้าไม่ใช่เฟอร์รารีที่มีระบบป้องกันความปลอดภัยดีเยี่ยม
 เสียอาจจะไม่อยู่ตรงนั้นแล้วก็ได้ มือเล็กเอื้อมไปดึงมือซ้ายของเฮียมากุมไว้

“หายไฉนคะครับเฮียอ้อ...ยะ...อย่างนอนน่านนกันคะครับ”

เขาดึงมือขึ้นมาแนบข้างแก้มที่เปียกชื้น อย่างน้อยตัวเฮียก็ยังอุ่น...
 เฮียยังไม่ได้หายไฉนไหน ก็แค่...แค่เหนื่อยอยู่เลยยังไม่ตื่นขึ้นมาเท่านั้นเอง

สองวันแล้วที่คนเดียวยู่ในโรงพยาบาล ตระกูลเงินไม่ยอมให้นักข่าว
 เข้ามารุ่นวายในโรงพยาบาลแถมยังให้ข่าวผ่านช่องทางเดียวคือเลขานุการ
 ของเฮีย คำถามที่ทุกคนสงสัยนอกจากเรื่องว่าพัคค์เป็นยังไงบ้าง ก็คือ
 งานวิวาทที่เซียวแซกกว่าสามพันคน รวมถึงงานแข่งฟอร์มูล่าที่ทั่วโลกให้ความสนใจ

ป้าไม่ยอมให้คนนอกเข้าเยี่ยมเลยแม้แต่คนเดียว ไม่รับของเยี่ยม
 และสั่งให้มันเป็นแค่เรื่องในตระกูลเงิน มีเพียงเฮียเหลียวกับเกือกที่ได้รับ
 อนุญาต คนเดียวเลิกสนใจความวุ่นวายภายนอกเพราะป้าจัดการได้อยู่แล้ว
 เขาทุ่มความสนใจทุกอย่างไปที่เฮียอ้อ ไม่แม้แต่จะรับโทรศัพท์ของพ่อ ของ
 แม่เลี้ยง น้องสาวน้องชายต่างแม่หรือของญาติพี่น้องที่เพิ่งจะมาห่วงใยกัน

“น้องเป็นไงบ้างคับ อันนี้เฮียอ้อนะ เฮียอ้อไม่สบาย น้องอยู่บ้านห้ามต้อ
 นะ”

ความสดใสเล็กๆ ในวันเวลาแห่งความกังวลก็คือน้อง...ชีว่าขณยาม
 มาอยู่ด้วยกันไม่ได้ก็เลยต้องวิตีโอคอลคุยกับน้องแทน เจ้าตาไปนอเียงหัว
 ไปมามองกล้องแล้วก็เห่า คนเดียวหัวเราะกับความเด้อดำของมันที่พยายาม
 ที่มจุมกเข้ามาในกล้อง ในช่วงเวลาที่แย่พอได้เห็นน้องก็รู้สึกดีขึ้นเยอะเลย

“มันหงอยใหญ่เลยคะ คงคิดถึงคุณเดียว”

“คิดถึงเฮียอ้อมากกว่าครับ เดียวเลี้ยงแห่ๆ ทำไมชอบวิงวาทแต่เฮียอ้อ
 ก็ไม่รู้”

แม่บ้านประจำที่เฮียเลือกมาจากบ้านใหญ่ให้คอยดูแลห้องชุดชั้นบน
 โช่วร์มกับน้องเป็นหลักหัวเราะก่อนจะรายงานความเรียบร้อยของบ้านแล้ว
 วางสายไป ข่าวของส่วนตัวที่วางทิ้งไว้ตั้งแต่ตอนไปสนามบินธษาเอาคืนมา

หมดแล้ว แผนการไปสวีตเซอร์แลนด์ต้องเลื่อนออกไปสักพัก ถามว่าเขา
ลืมนึกหรือยัง...ก็คงไม่ใช่ อย่างน้อยก็ให้ผ่านช่วงนี้ไปก่อน พอเฮียดีขึ้น
จนมั่นใจว่าเฮียไม่เป็นอะไรแล้วก็คงตกลงกันเรื่องถอนหมั้น ยกเลิกงานแต่ง
หรือแต่งเหมือนเดิมถ้าเฮียอยากจะให้แต่งบ้างหน้า แต่หลังจากนั้นก็ไม่ต้องเกี่ยว
กันอีกต่อไป

คนเดียวตั้งใจว่าจะไม่หนีไปแบบไม่บอกอีก กลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์
แบบวันนั้น...เราสองคนน่าจะจากกันด้วยดีได้

หลายครั้งที่คนเดียวนั่งเหม่อมองเฮียที่ยังคงหลับสนิทแม้เขาจะพยายาม
ชวนคุยสารพัด ยิ่งคุยก็ยิ่งแหย่ในความรู้สึก เพราะระหว่างเราแทบไม่มี
ความทรงจำอะไรร่วมกันเลย ตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมาเฮียกลับบ้านน้อยครั้ง
มีบ้างที่พาไปกินข้าว ซื้ของของขวัญมาให้หรือแม้กระทั่งซื้อห้องมาให้ แต่เฮีย
ก็ยังคงหายไปอยู่ดี

เฮียอ๊อของคนอื่น ของเพื่อน ๆ จะเป็นคนแบบไหนกันนะ คนเดียว
ไม่เคยไปปาร์ตี้กับเพื่อนเฮีย ต่างจากเกือที่เฮียเหลียนมักพาไปเสมอ เฮีย
แค่เก็บเขาไว้ในบ้าน เป็นตุ๊กตาที่วางเอาไว้ในตู้ กลับบ้านมาแค่หยุดมอง
ชั่วคราวแล้วเดินผ่านไป คนเดียวรู้สึกเหมือนกับช่วงเวลาของเราทั้งคู่มันเดิน
ไม่เท่ากัน เฮียอาจจะมึนเรื่องสารพัดต้องทำ...แต่กับเขาแล้วทุกวินาทีมัน
ผ่านไปช้าเสมอ เวลาของคนรอจะไปเดินเร็วเท่าคนที่ปล่อยให้รอได้ยังไง...
แม้กระทั่งตอนนี้ที่เฮียกลับไปแค่สองวันแต่มันเหมือนนานกว่านั้นมาก

“เดี๋ยวอ่านหนังสือให้ฟังนะครับ”

เพราะไม่รู้จะพูดคุยเรื่องอะไรกับคนที่ยังหลับสนิท ธชาก็เลือกนิทาน
เด็กมาหลายเรื่องเท่าที่ร้านหนังสือในโรงพยาบาลจะมีขาย ไม่รู้ว่ามันช่วย
อะไรได้ไหม แต่เฮียอาจจะได้ยินแล้วอาการดีขึ้นก็ได้ เผื่อว่าเฮียจะรำคาญ
นิทานเด็ก ๆ แล้วยอมตื่นขึ้นมาไว ๆ เฮียในเวลาปกติไม่ฟังนิทานดิสนีย์หรอก

ข่าวอุบัติเหตุของเฮียอ๊อยังถูกนำมาวิเคราะห์ในรายการข่าว ทั้งในมุม
เศรษฐกิจ ทั้งในมุมการแข่งขันฟอร์มูล่า พอไม่มีอะไรอัปเดตให้นักข่าวสนใจ
ก็กลายเป็นการคาดคะเนเรื่องงานแต่งงานที่ยังไม่มีประกาศเลื่อนหรือยกเลิก

บางช่องไว้จรรยาบรรณขนาดเล่าประวัติเขาอย่างกับทำสารคดี

คนเดียวฟังเรื่องราวของตัวเองจากปากคนอื่นที่ไม่รู้อะไรเลยแล้วก็ดริมตปิดทีวี หายใจเข้าลึกๆ เพื่อไล่อารมณ์หงุดหงิดก่อนจะกลับไปนั่งข้างเตียงอีกครั้ง

ในสายตาของคนภายนอก การหมั้นหมายของสองตระกูลใหญ่เหมือนการร่วมมือกันทางธุรกิจ เกือหนุนกันไปซะทุกอย่าง แต่ความเป็นจริงคือตระกูลวงษ์วิทย์กำลังจะเจ๊ง หลักประกันที่ตระกูลเงินยอมยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือคือที่ดินผืนสวยในแถบภาคอีสานที่ติดกับที่ดินตระกูลเงิน จะทำสนามฟอรั่มล่าในประเทศไทยให้สำเร็จ...แค่ที่ดินตระกูลเงินมันไม่พอ

พ่อยื่นข้อเสนอที่โคตรเอาเปรียบให้กับตระกูลเงิน แล้วป้าของเฮียในตอนนั้นก็ยอมตกลงเพราะมองไปที่จุดหมายในอนาคตมากกว่าความรู้สึกของเฮียและเงินทองที่ต้องเสียไป...การหมั้นหมายกับเด็กอายุสิบแปดจึงเกิดขึ้นโดยที่เฮียไม่ได้เต็มใจเลย

เฮียอึ้งถึงเกลียดเขา เกลียดพ่อ เกลียดตระกูลวงษ์วิทย์ที่เกาะตระกูลเงินเหมือนปลิง บ้านของธชาไม่เหมือนบ้านตระกูลเงินที่ดำเนินนโยบายทายาทคนเดียวจากรุ่นสู่รุ่น พ่อมีพี่น้องที่เข้ามาบริหารจัดการหลายคน ลุงป้า น้าอาที่ทำงานไม่เก่ง สนใจแต่จะใช้ชีวิตหรูหรา เขายังไม่ชอบญาติตัวเองเลย แล้วจะไปคาดหวังอะไรให้เฮียอึ้งชอบ แค่เลี้ยงวงษ์วิทย์ทั้งตระกูลเฮียอึ้งก็ปรานีเกินพอแล้ว นี่ยังต้องฝืนทนหมั้นหมายกับเขากอีก

บางครั้งยังสงสัยถ้าธชาไม่ได้นามสกุลวงษ์วิทย์...เฮียอึ้งจะใจดีกับเขามากกว่านี้ไหม แม้จะเคยแอบคิดแต่มันก็เปลี่ยนความจริงเรื่องนี้ไม่ได้อยู่ดี ถึงไม่เคยเรียกร้อง ไม่เคยทำตัวมีปัญหา ไม่เคยทำให้เฮียลำบากใจ ยอมเป็นตุ๊กตาแสนสวย แต่ข้างในอยากโวยวาย อยากบอกให้ใส่ใจ...อยากให้เฮียกลับบ้าน

คนเดียว...ไม่เคยอยากอยู่คนเดียว

ความรู้สึกอึดอัดขยับตัวไม่ได้ทำให้พยัคฆ์หงุดหงิดจนอยากตะโกนด่าใครสักคน แต่ขนาดจะขยับตัวยังทำไม่ได้นับประสาอะไรกับการด่าคน

เศษเสี้ยวความรู้สึกเหมือนจิ๊กซอร์ที่แยกชิ้นกันไปคนละทิศละทาง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน เต๋ยวก็หลับ เต๋ยวก็ตื่นขึ้นมาอยู่อย่างนั้น...มันเหนื่อยล้าจนต้องพักผ่อน แต่ก็รำคาญตัวเองจนอยากจะฝันจนถึงขีดจำกัด แล้วเพิ่งสมารถดูว่าสิ่งที่ได้ฝันมันคืออะไรกันแน่

ในความเงียบยังมีเสียงใครสักคนกำลังพูดอะไรที่เขาฟังไม่เข้าใจ มีเสียงหัวเราะ มีเสียงร้องไห้ ร้องให้ทำไม...เป็นอะไร ใครตาย รำคาญจนอยากบอกให้เลิกร้องเพราะมันรบกวนสมาธิเขา

“เฮียอ้อ”

หลังจากพยายามมาหลายครั้งในที่สุดก็ได้ยินสองคำนั้นชัด และยังได้ยินสองคำนี้อีกหลายครั้งหลายหนจนมั่นใจว่าอีกฝ่ายคงเรียกเขา เฮียอ้อ... เฮียอ้อ แล้วก็ร้องไห้ แล้วก็เล่านิทานที่ฟังรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง จนในที่สุดก็รู้สึกได้ถึงแรงบีบที่มือแล้วมันก็หายไป สัมผัสอุ่นที่หลงเหลือทำให้เขาหยุดหิวดียิ่งกว่าเดิม มันจะอะไรกันหนว่ะ!

หยุดหิวดีที่ตัวเองไม่เข้าใจอะไรสักอย่างแล้วก็ทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง รำคาญฉิบหาย! จะหลับ ๆ ตื่น ๆ กระต่อนกระแต่นหาพ้อมึงเหรอ

ความอดทนของเขามันมีขีดจำกัด แม้จะยังมองอะไรไม่เห็นแต่ก็รู้สึกได้ว่าตัวเองพุ่งไปข้างหน้า จนกระทั่งสัมผัสอุ่นแตะลงมามีมืออีกครั้ง

“เฮียอ้อ...”

สมาธิทุกอย่างพุ่งไปที่มือ หุ่มที่สุดตัวเพื่อจะคว้าความอบอุ่นที่กำลังเลื่อนหายไปอีกครั้ง บีบแน่นไม่ยอมให้หายไปไหนอีก จะไม่ยอมให้ปล่อยมือกันอีก ไม่มีทาง!

“เฮียอ้อ!”

ที่สูญปลายทางเดินที่มีดสนิทพลันค่อย ๆ สว่างขึ้นทีละนิด ๆ แม้จะต้องหรีตาเพราะแสงสว่างทำให้เขาโง่กะอะไรไม่ได้ แต่ที่แน่ ๆ มือเขาคืออะไรบางอย่างไว้แน่นมาก จนเห็นว่ามันเป็นมือเล็กๆ ของเจ้าของดวงตากกลมโต ปากนิดจุมุกหนอย...แก้มเนียนละอะโอะไปด้วยน้ำตา คนนี้สินะที่ร้องไห้เก่ง? ตาก็บวม จมูกก็แดง แก้มชอบเล่านิทานที่ฟังไม่เข้าใจ หนูน้อยหมวกแดงกินผักทองติดคอตายรอเจ้าชายมาจูบ แล้วเจ้าชายก็กลายเป็น

เป็นกบ รองเท้าหายอะไรก็ไม่รู้ ไม่รู้เรื่องสักอย่าง
“...เธอเป็นใคร”

Chapter 2

Awakening

“เดี่ยว...เดี่ยวเป็นคู่หมั้นเฮียครับ เฮียอ้อ...จำเดี่ยวไม่ได้เหรอ น้องเดี่ยวเอง”

พยัคฆ์ไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เลยสักนิด จำคาญกับสถานการณ์ที่เหมือนตัวเองนั่งอยู่ในห้องสี่เหลี่ยมที่ไม่มีทางออก ทุกอย่างมันชวนหงุดหงิดไปหมด โดยเฉพาะการที่ต้องมาเห็นสายตาดัดพ้อจากดวงตากลมโต ปากเล็กเม้มแน่นพยายามอดกลั้นไม่ให้น้ำตาร่วงหล่นลงมา...คงจะร้องไห้เพราะเขามาหลายครั้งแล้ว

“น้องเดี่ยว...”

เขาจำคนตรงหน้าไม่ได้เลย แต่ถ้าบอกว่าเป็นน้องเดี่ยวเขาจำได้อยู่คนหนึ่ง เด็กชายวัยเจ็ดขวบตากลมโต ปากนิตจมุ๊กหนอย มีผมสีน้ำตาลหยักศกนุ่มนวล แก้มยุ้ยเหมือนตุ๊กตา เหมือนภาพน้องเดี่ยวในความทรงจำจะขยับมาทับซ้อนกับคนตรงหน้าที่ละนิด...

“น้องเดี่ยว...คนเดียว?...ธชา?”

“เฮียจำเดี่ยวได้แล้ว!”

ร่างบางที่โผล่เข้ามาถอดทำให้พยัคฆ์ชะงัก ความเปียกชื้นที่ไหล่ทำให้เขารับมือไม่ถูก อีกทั้งน้องเดี่ยวยังต่างออกไปจากในความทรงจำ สองแขนของน้องเล็กนิตเดี่ยว...จะตอนเจ็ดขวบหรือตอนนี้คนเดียวก็ตัวนิตเดี่ยว มีหนายกขึ้นลูปแผ่นหลังบางเบาๆ แล้วอาการปวดหัวก็แล่นปราดขึ้นมา

จนต้องขบกรามแน่น

“เฮีย...เมื่อไหร่จะอดปุ่มเรียกหมอล่ะครับ เฮียอดทนก่อนนะ”

คนตัวเล็กร้อนใจจนขยับตัวออกทำท่าจะวิ่งไปที่ประตู แต่พยัคฆ์ไวกว่าคว้ามือเล็กเอาไว้แน่น ไม่รู้ทำไมถึงไม่ยอมให้ไปไหน มันมีเรื่องราวพิสดารที่เขาต้องการคำตอบ แต่สภาพตัวเองตอนนี้ขนาดจะขยับตัวยังยากแรงที่มีทั้งหมดก็เพียงพอแค่กุมมือน้องเอาไว้เท่านั้น

“อย่าไป”

“แต่...”

“เฮียไม่เป็นไร”

ไม่นานทั้งหมดทั้งพยาบาลก็เข้ามา พยัคฆ์ทั้งปวดหัวทั้งหมดน้อยพยายามตอบคำถามของหมอให้ได้มากที่สุด หมอจะได้วิเคราะห์ถูกว่าเขาเป็นอะไร จะได้หายไฉน

“เฮียเหมือนจะจำผมไม่ได้ครับ...แต่จำได้แล้ว”

“ตรงส่วนศีรษะของคุณพยัคฆ์ได้รับการกระทบกระเทือน เรื่องความทรงจำคลาดเคลื่อนก็อาจจะเกิดขึ้นได้ ยิ่งงมหมอลขอเช็กเบื้องต้นก่อน คุณพยัคฆ์ครับ วันนีวันที่เท่าไร”

สายตาของคนทั้งห้องทำให้พยัคฆ์รู้สึกกดดัน ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกว่ตัวเองกำลังหมดหนทาง คำตอบของเขาคงสวนทางกับวันที่จริงในปัจจุบัน สายตาคาดหวังของน้องเดี๋ยวค่อย ๆ หม่นแสงลงอีกครั้ง

“น่าจะวันที่สิบหก สิบหกกันยายน ปี 25XX”

พยัคฆ์ไม่ยอมโกหกแม้คำตอบจะทำให้น้องร้องไห้อีกครั้ง มือเล็กบีบมือเขาแน่น...ความหนักอึ้งมหาศาลกดลงที่ไหล่ เขายังไม่รู้ว่ตัวเองลืมนอะไรไปบ้าง พอจะคิดก็ปวดหัวไปหมด

“เฮียขอโทษ”

ที่ทำได้ก็แค่ดึงน้องเดี๋ยวที่ไม่ได้ตัวเท่าเดิมอีกต่อไปมากอดเอาไว้ อย่างน้อยก็ยังไม่ได้ลืมนไปทั้งหมด เขายังจำน้องได้ จำเสียงหัวเราะ จำดวงตากลมโตที่ชอบทำตาแป๋วใส่ได้

“คุณพยัคฆ์จำเรื่องราวของตัวเองได้ไหมครับ เช่น คุณน่าจะอายุ

เท่าไหน ทำงานอะไร”

“ผมยังนึกไม่ออก พอคิดแล้วปวดหัว แต่ที่แน่ๆ ผมจำคุณหั้นผมได้
น้องเดียว...แต่เป็นน้องเดียวตอนอายุเจ็ดขวบ ไม่ใช้จนปัจจุบัน”

ความทรงจำของเขากระจัดกระจายไปหมด น้องเดียวในปัจจุบันอาจจะ
ไม่แก้มยู่เหมือนเมื่อก่อน แต่เด็กที่น่ารักเหมือนตุ๊กตา...โตมาก็ยังน่ารักมาก
เหมือนเดิม หลังจากที่คุณหมอกับพยาบาลออกไปน้องก็ยั้งนั่งอยู่เคียงข้าง
เขา มือเล็กยังกุมมือเขาไว้ ปลอบให้กำลังใจว่าเดี๋ยวก็หายทั้งๆที่ตัวน้องเอง
ก็หวาดกลัว

เพราะการกังวลกับความทรงจำที่ขาดๆ หายๆ เหมือนภาพตัดไปมา
คุณหมอเลยให้ยาคลายเครียดเพื่อให้เขาพักผ่อน อาการของเขาอาจจะต้อง
ให้หมอที่เชี่ยวชาญด้านสมองมาตรวจอีกที

เขายังอยากจะนึกเรื่องตัวเองให้ออกแต่เพราะฤทธิ์ยาทำให้หัวเขา
ว่างเปล่า ทำให้แค่ฟังน้องเดียวเล่านิทานเรื่องกระต่ายกับเต่า พยัคฆ์ไม่ชอบ
นิทานเด็ก แต่เขาก็เคยต้องนั่งอ่านให้เด็กตาโตวัยเจ็ดขวบฟัง การสลับ
บทบาททำให้รู้สึกแปลกพอสมควร แต่เสียงน้องเดียนุ่มน่าน่าฟังกว่าเสียงเขา
เยอะ

“แล้วกระต่ายก็...”

“น้องเดียว”

“ครับ?”

“เฮียอายุเท่าไหน”

“สามสิบสองครับ ส่วนเดี๋ยวก็ยี่สิบห้า”

“เราหั้นกันก็ปีแล้ว”

“เจ็ดปีครับ...เฮียอย่าเพิ่งถามสิครับ คุณหมอบอกว่าอย่าเพิ่งคิดอะไร
เดี๋ยวเฮียจะปวดหัวอีก”

ไม่ถามไม่ได้ เรื่องหั้นมันคาใจเขา แหวนหั้นที่นิ้วนางข้างซ้ายของน้อง
มันทำให้เขารู้สึกไม่ดีที่จำอะไรไม่ได้สักอย่าง วันสำคัญขนาดนั้นเขาสिमได้
ยังง

“ถ้าเฮียอายุสามสิบสองจริง ทำไมเรายังไม่แต่งงานกันอีกล่ะ”

“ครับ? อะไรนะครับ”

“น้องเดียวไม่อยากแต่งงานกับเฮียหรือ”

หรือช่วงเวลาที่ไม่ได้เจอกันกลายเป็นผู้ชายไม่ได้เรื่องจนน้องเดียวที่รับปากจะแต่งงานกับเขาตั้งแต่เจ็ดขวบไม่ยอมแต่งงานด้วยแล้ว พยศม์ ฉัตรเดชา เงิน โตมาเป็นผู้ชายวัยสามสิบสองที่ลืมหูลงในชีวิตเนี่ยนะ ป้าไม่กล้าหันศพนายัดถุงนุ้ยถ่วงทะเลไปตั้งนานแล้วหรือวะ

“...หะ...ทำไมถึงเป็นเพราะเดี่ยวล่ะครับ”

“เพราะเฮียตั้งใจจะแต่งงานตอนน้องเดียวอายุสิบแปด”

ธชา วงรีวิทย์ กำลังสับสนถึงขีดสุด เฮียอึดั้นมาแล้วจำเขาในปัจจุบันไม่ได้ยังไม่พอ ยังมาเค้นเอาคำตอบอีกว่าทำไมเรายังไม่แต่งงานกัน เรื่องนั้นมันใช่เขาตัดสินใจที่ไหนกันล่ะ ก็เฮียเพิ่งจะคุยเรื่องแต่งงานไม่นานนี่เอง แล้วอายุสิบแปดอะไรนั้นก็แค่หมั้นกันเอง ใครจะแต่งงานตอนอายุน้อยขนาดนั้น! ที่สำคัญคือเรากำลังจะจบกันแล้วจะมาพูดเรื่องนี้อีกทำไม

“เฮีย...เราสองคนกำลังจะเลิกกันครับ”

คนเดียวรู้สึกได้ว่าเฮียกำลังหงุดหงิด จะจำได้หรือจำไม่ได้ทำทางเจ้าอารมณ์ของเฮียเขาดูออกหมดนั่นแหละ คิ้วขมวด เม้มปาก แกรมจ้องเขม็งนี่ชัดเลย...ร่างเล็กพยายามเขยิบตัวหนีแต่ติดที่มือของเรายังกุมกันไว้ แกรมเฮียยังจับแน่นยิ่งกว่าเดิม

“อะไรนะ เลิก? ใครเลิก”

“ก็...ก็เฮียกับเดียว เราจะถอนหมั้น ไม่แต่งงาน แล้วก็ต่างคนต่างไป”

“ไปไหน”

“ก็...ไปไหนก็ได้ครับ”

“ไม่ต้องไป”

“ไม่ไปไม่ได้ครับ เดียว...เดี่ยวางแผนไว้แล้ว”

“เฮียก็วางแผนไว้แล้ว”

“แต่เฮียจำไม่ได้”

“จำไม่ได้ก็วางแผนได้ ใครมันบอกว่าต้องจำได้ถึงวางแผนได้ ไปลากคอมมันมาคุยกับเฮีย”

คนพาล! จากที่เห็นใจคนเดียวเริ่มจะหงุดหงิดขึ้นมาบ้างแล้ว ขนาดยังจำไม่ได้เฮียก็ยังนิสัยไม่ดีขนาดนี้ได้ยังไงวะ! ทำไมไม่เหมือนในละครที่เคยดูกับน้องเลย เวลาพระเอกหรือนางเอกจำไม่ได้ขอเขามีแต่นิสัยดีขึ้น เชื่อฟังทุกอย่าง เป็นคนที่ดีขึ้นให้อีกฝ่ายใจอ่อน เห็นใจ ไม่มีใครมาเถียงแบบเฮียหรอก

“เฮียคุยกับตัวเองไปเลยครับ ก็เฮียนั่นแหละ!”

“งั้นก็ง่าย เฮียคุยแล้ว ตัดสินใจแล้ว ล้มเลิกแผนการอะไรของน้องเดียวไปซะ จบ”

“เดี๋ยวจะเลิก! เฮียก็ห้ามไม่ได้ เราตกลงกันแล้ว เฮียรับปากแล้ว!”

ถึงจะยังไม่ได้ตกลงอะไรกัน แต่เฮียจำไม่ได้สักหน่อย แล้วขนาดเฮียยังต้องยืนในกระต่ายขาเดียวเถียงได้ขนาดนี้เขาก็ทำได้เหมือนกัน!

“ได้เซ็นสัญญาไหม”

“ครับ?”

“ไหนล่ะสัญญา ไหนล่ะพยาน ไหนหลักฐาน แหวนหมั้นก็ยังไม่ออกบนนิ้ว น้องเดียวไปคุยกับตัวเองไปว่าจะเอาอย่างไรกันแน่ หรือถ้าคิดไม่ออกก็ไม่ต้อง ใช้แผนการเฮีย ไม่ต้องเลิก จบ”

อะ...ไอ้ เฮีย...ไม่สิ แบบนี้มันต้องไอ้หี้อย

“อย่ามาเล่นมุมนี้นะครับ”

“จะทำสัญญาปากเปล่าไม่ได้ มันไม่มีหลักฐาน เฮียไม่เห็นจำได้ว่าตัวเองรับปากเรื่องนี้ น้องเดียวก็จะมาเล่นมุบบอกเลิกเฮียไม่ได้เหมือนกัน มันไม่ยุติธรรม เฮียไม่เคยตกลงอะไรโดยไม่มีการเซ็นสัญญา แล้วเรื่องถอนหมั้นก็เรื่องใหญ่ ใครเขามาพูดกันเล่นๆ ไม่มีหลักฐาน น้องเดียวรังแกเฮีย”

ปากเล็กอ้าๆ หุบๆ อยากจะโต้เถียงแต่มันก็นึกคำไม่ออก เขาเคยเถียงชนะเฮียอู๊ชะที่ไหน ใครจะไปรังแกเฮียกัน! เฮียนั่นแหละที่นิสัยไม่ดี! ผู้ชายบ้าอะไรปากร้าย คนร้ายกาจ! ตัวเองแทบจะไม่กลับบ้านยังมีหน้า

มาพูดว่าทำไมไม่แต่ง!

“เดี่ยวจะรังแกเฮียได้ยังไง เฮียนั่นแหละรังแกเดี่ยว ที่เราเลิกกันก็เพราะ...เพราะเฮียมีคนอื่นครับ”

คนเดียวตัดสินใจพูดเรื่องนี้ขึ้นมา มันเป็นเหตุผลที่เขาตัดสินใจสิ้นสุดความสัมพันธ์ของเรา พอแล้วกับการเป็นตุ๊กตาของเฮีย ทนมาเกินพอหมั้นมาตั้งเจ็ดปีก็อยากจะรู้เหมือนกันว่าถ้าเฮียตั้งใจจะแต่งงานตอนเขาอายุสิบแปดแบบที่เฮียว่า...แล้วที่ผ่านมาเฮียรออะไรถ้าไม่ใช่เพราะเฮียมีคนอื่นแล้วถ้าผู้ใหญ่ไม่กดดันเฮียจะแต่งหรือเปล่า

“คนไหน”

ความคาดหวังที่คิดว่าเฮียจะตกใจ รู้สึกผิดเม่งสูญเปล่า เฮียหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม มันใช่ปะ ใช่เรื่องที่เฮียมีสิทธิ์หงุดหงิดหรือ ต้องเขานี้!

“ก็สักคน อาจจะมีหลายคนก็ได้ครับ”

“จำไม่ได้สักคน จำได้แต่น้องเดียว”

เหมือนจะโรแมนติคจนหน้าร้อนผ่าว แต่ความโกรธมันเบียดความเขินทิ้งไปจนไม่เหลือซาก

“ก็เฮียจำไม่ได้! แต่ไม่ได้หมายความว่าที่เฮียมีคนอื่นมันไม่ใช่เรื่องจริง เฮียจะมาทำเนียนเหมือนไม่เคยเกิดขึ้นแล้วให้เดี่ยวเออๆ ออๆ ไปกับเฮียมันไม่ได้นะครับ!”

“เฮียจะมีคนอื่นได้ไง ป้ากรอกหูทุกวันว่าต้องหมั้นกับน้องเดียว แต่งกับน้องเดียว คฤหาสน์ก็จะยกให้น้องเดียว หายใจเข้าก็น้องเดียว หายใจออกก็น้องเดียว ถ้าเฮียมีคนอื่นป้าจะปล่อยเฮียไว้ไหม นี่เฮียยังสงสัยเลยว่าตั้งแต่เราหมั้นกันเฮียกราบน้องเดียวเข้าเียนหรือเปล่า ตระกูลเงินมีนโยบายลูกคนเดียวมาตั้งกี่รุ่นแล้ว ลูกคนเดียวก็ต้องเกิดจากเมียคนเดียว ถึงไม่มีลูกก็รับเลี้ยงเด็กแค่คนเดียว แล้วเฮียจะไปมีเพิ่มให้ป้าไล่เฮียออกจากตระกูลทำไม”

เฮียอะซี้หงุดหงิดเหมือนเดิม แต่ที่ไม่เหมือนเดิมคือฉอดเก่ง! เมื่อก่อนพูดด้วยแทบจะนับคำ พอสมองกระทบกระเทือนละลายพูดมาก ที่ผ่านมามองสาทุกะเบือไว้หรือไง! คนเหี้ย!

“เฮียอย่ามาประชดนะครับ คฤหาสน์อะไร เฮียทิ้งเดียวอยู่คนเดียวที่โซว์รูม! ลูกคนเดียวเมียคนเดียวอะไรของเฮียเดียวไม่รู้เรื่องหรือครับ เดียวรู้แค่ว่าผ่านมาเดียวต้องอยู่บ้านเฮียคนเดียวกับหมาตั้งเจ็ดปี!”

ความเชื่อของเฮียมันผิดไปหมด คนเดียวหวังว่าเฮียพอจะสำนึกได้บ้างว่าตัวเองอะแย่ อย่างน้อยเอ่ยปากขอโทษเขาสักคำก็ยังดี แล้วอมให้เขาอธิบายว่าความจริงมันเป็นยังไง เราจะได้ตกลงทางออกร่วมกัน อะไรที่เป็นปัญหาก็ช่วยกันแก้ ยังไงเขาก็แพ้เฮียอยู่แล้ว...ก็มันรัก ถ้าไม่รักจะกลับมาอยู่ตรงนี้ใหม่ แต่เนี่ยเฮียเล่นเล็กคิ้วใส่แถมยังเอียงคอเล็กน้อย

“อะไรนะ นี่น้องเดียวไล่เฮียออกจากบ้านแล้วเอาหมาไปอยู่ด้วยแทนหรือ?”

ไอ้เหี้ยยยยย กูรักคนแบบนี้ไปได้ยังไงวะ คนเดียวอยากจะทำตาย! ท่องไว้ว่าเฮียป่วย เฮียสติไม่ดี เฮียไม่เต็ม เฮียยังขาดๆ เกินๆ ที่เป็นบ้าเพราะเฮียป่วยสมองกระทบกระเทือน จับแพะชนแกะอะไรไม่รู้มั่วไปหมด

“เฮียออกไปเองครับ!”

“เป็นไปไม่ได้ เฮียจะออกจากบ้านตัวเองทำไม แล้วเฮียจะไปนอนไหน เฮียเป็นคนติดบ้าน”

ไอ้ย เกลียดความมั่นใจ! จำอะไรไม่ได้แล้วยังปากเก่ง! ติดบ้านอะไรของเฮีย!

“ไม่ทราบครับ! จะนอนที่ไหนก็เรื่องของเฮีย! เดียวอยู่กับหมาสบายใจดีแล้ว ไม่ต้องการเฮียอีก อย่างน้อยน้องหมาก็น่ารักกว่าเฮียเยอะ!”

“บ้านเฮียอยู่โซว์รูมไหน”

จำบ้านตัวเองยังไม่ได้ กล้าพูดว่าติดบ้าน! เหอะ...

“ตรงสุขุมวิทใกล้แยกราชประสงค์ครับ ตั้งแต่เราหมั่นกันเดียวก็อยู่ที่นั่นตลอด”

“งั้นเฮียยังไม่เชื่อว่าตัวเองจะนอกใจน้องเดียว นั่นมันสาขาที่รับผิดชอบนำเข้ารถที่แพงที่สุดจากทั่วโลก มีแต่ลูกค้ำมหาเศรษฐี ลูกท่านหลานเธอ คนมียศมีตำแหน่ง เฮียต้องรับลูกค้ำเองตั้งแต่ไหนแต่ไร สมบัติทุกอย่างของเฮียก็อยู่ที่นั่น...ถ้าน้องเดียวอยู่ที่นั่นสมบัติของตระกูลเงินก็อยู่กับ

น้องเดียวหมดแล้ว”

“แต่เรื่องนั้นมันก็ไม่เกี่ยวกับเดียนี่ครับ เดียวไม่ได้ตัดสินใจไปอยู่ตรงนั้นสักหน่อย”

“ฟังยังไงก็แปลก รถที่จอดในโชว์รูมคันละไม่ต่ำกว่าสามสิบล้าน เฮียจะกล้าไปนอนที่อื่นได้อย่างไร เกิดวันดีคืนดีน้องเดียวโกรธเฮียแล้วไปทุบรถเล่น ค่าประกันที่เฮียต้องจ่ายแทบจะทำตระกูลเงินเจ๊งเลยนะ หรือถ้าใครมาขโมยรถทั้งโชว์รูมละ เฮียจะทำยังไง”

“ใครเขาจะขโมยรถเฮียทั้งโชว์รูม รถทั้งคันนะครับ! แล้วสำนักงานตำรวจแห่งชาติก็อยู่แค่นี้เอง เรื่องทุบรถอีก เดียวจะไปทุบรถเฮียได้อย่างไรกัน เฮียคิดได้ไงครับ มันเป็นไปได้”

“ใช่ ไอ้เรื่องนอกใจน้องเดียนั้นมันเป็นไปไม่ได้ ยิ่งฟังก็ยิ่งเหมือนเฮียจะรักน้องเดียวมากจนยกทุกบาททุกสตางค์ให้น้องเดียว นี่ไม่ได้ลองใจเฮียใช่ไหม น้องเดียวทำสำเร็จแล้ว เราดีกันได้ยัง”

“ดีกัน? ดีกับผีนะสิ! มันมีวิธีไหนที่จะส่งเฮียอีกคนนี้กับเฮียอีกคนนั้นมาทะเลาะกันเองไหม! ความจำไม่ดียังกล้ามาจดกับเขไปอีก แถมยังเถียงทุกอย่าง! ก็รู้อะไรไหมล่ะว่าเฮียจะให้ไปนอนเฝ้าสมบัติกับหมา! เขาเคยยุ่งเรื่องของเฮียที่ไหน

“เฮียปวดหัว...”

ใครกันแน่ที่ต้องปวดหัว! อยากจะเถียงอีกสักหลายคำแต่เฮียก็ชิงหลับหนีความผิดไปก่อน ขนาดหลับยังขมวดคิ้วมุ่นแถมไม่ยอมปล่อยมือเขาด้วย...คนประสาธ ขอให้ไปทะเลาะกับตัวเองในความฝัน ดีกันให้ตายไปเลย!

พยัคฆ์ตื่นมาอีกครั้งพร้อมมวลมหาประชาชนรอบด้าน ทั้งป้า ทั้งเพื่อนสนิท เลขาป้า เลขาเขา แล้วก็หมอสองคน คนแรกคือคนที่มาตรวจเขาก่อนหน้านี้ อีกคนแนะนำตัวว่าเป็นหมอเฉพาะทางด้านสมอง อยู่กันพร้อมหน้ายกเว้นน้องเดียวที่หายไป

“เป็นไงบ้างไอ้...”

ตาคมหรือมองเพื่อนสนิท นึกไม่ออกว่ามันชื่ออะไร...แต่คงสนิทกัน
แหละไม่งั้นมันคงไม่เสนอหน้ามายืนตรงนี้ แล้วที่ถามนี้ต้องการอะไร คนอยู่
ในสภาพนี้จะให้ตื่นมาบอกว่าสดชื่นซาบซ่าเธอ

“ก็ดี น่องเดียวไปไหน”

“ไปเดินเล่นกับหนูเกื้อ มึงคุยกับหมอก่อน”

“ใครคือหนูเกื้อ ทำไมต้องเดินเล่นกับน่องเดียว ถามกูย้ง”

ชื่อบุคคลที่สามที่ไม่คุ้นทำให้เขาหงุดหงิด มันเป็นใคร มีสิทธิ์อะไร
มาพาคนเดียวไป เพื่อนสนิทจะงักค้ำก่อนจะหันไปหาป้า ป้าเขาที่นั่งเงียบ
มาตั้งนานลุกขึ้นจากชุดโซฟาเดินเข้ามาใกล้

“ป้าอนุญาตเอง มึงจะทำไม”

คนนอกอาจจะไม่ชินกับการพูดคุยเหมือนกับตะโกนใส่กันตลอดเวลา
แต่ก็ว่าไม่ได้ ป้าเขามันพอเลี้ยงเดี่ยว แกมเขาเป็นลูกชายที่ต้องสืบทอด
กิจการของป้าทุกอย่าง...มีตอนเดียวที่ป้าจะใจดีคือตอนคุยกับลูกสะใภ้

พ่อเขาเอ็นดูนักหนายามน้องเรียกแทนตัวเองว่าน่องเดียว เสียง
หวานใสกับดวงตากลมโตเรียกป้าอย่างนั้นป้าอย่างนี้ ถูกใจคนที่มิลูกชาย
ไม่น่ารักอย่างป้าเขาเป็นที่สุด การเป็นลูกคนเดียวของป้าแกมยังเป็นลูกชาย
พยัคฆ์เติบโตมาพร้อมหน้าที่ที่จะต้องก้าวขึ้นเป็นผู้นำคนต่อไป ป้าถึงได้
เข้มงวดกับทุกเรื่อง อยากจะอิจฉาน่องเดียวของป้าแต่มันก็ทำไม่ลง ว่าไม่ได้
ก็น่ารักจริง

“แต่นั้นคนของผม มึง มึงที่เป็นเพื่อนกู ไปพา...ใครนะ ชื่ออะไร
นะ...”

“หนูเกื้อ แล้วกูชื่อเหลียน กูบอกมึงรอบที่สามแล้ว”

“ตอนไหน”

ท่าที่งักของทุกคนทำให้พยัคฆ์อยากจะเอาหัวฟงชนกำแพง นี่มัน
เรื่องบ้าอะไรกันวะ! แล้วสมองเขามันมีปัญหอะไรนักหนา อยากจะแหวก
กะโหลกมาถามดูว่ามึงจะหายดี ๆ ไหม ล้าออยแก่ง เมียหายไปทั้งคนยังจำทำ
อะไรไม่ได้สักอย่าง

“มึงพักก่อนไอ้จู้”

หงุดหงิดกับตัวเองแล้วยังต้องมาหงุดหงิดที่ห้องเดียวไม่อยู่ตรงนี้ เขาจำชื่อคนรู้จักไม่ได้สักคน มันนึกไม่ออก จำได้แค่น้องเดียว แล้วคนเดียวที่เขาจำได้ก็ดันไม่อยู่ตรงนี้ ส่วนไอ้พวกนี้ที่จำชื่อไม่ได้ดันเสนอหน้ามาอยู่กันครบ

“ไปพาน้องเดียวมา! ไม่มีใครไปใช้ไหม ได้...งั้นไปเอง”

“ไอ้อี้!”

มือซ้ายที่ใช้การได้ข้างเดียวพยายามดันตัวเองลงจากเตียง ไม่สนว่าสายน้ำเกลือจะเคลื่อนจนเลือดไหลย้อนกลับขึ้นมา ก็ถ้าแขนขวาไม่หักเขาคงกระซอกมันทิ้งไปทั้งสาย

“ปล่อยดิอะ! มึง...”

“เหลียน”

“เออ ไอ้เหลียน ปล่อยกู!”

พยัคฆ์ยกขาถีบเพื่อนสนิทที่ฟุ้งมากดเขาลงกับเตียง ก่อนจะเป็นบอดี้การ์ดของพ่อมาช่วยจับเขาไว้ ได้ยินเสียงหอมหันไปสั่งให้เอายานอนหลับมาฉีดเข้าสายน้ำเกลือ

“ไม่เอา! ไม่ฉีด! ออกไปให้หมดเลยนะ ออกไปดิอะ มาจับกูทำให้ร้าย! หมอ บอกว่าไม่ฉีดไง!”

ตอนนี้เขาไม่ต้องการนอน ต้องการเจอคนเดียว! แต่ภาพหมอนฉีดยาจนหมดหลอดก็คือสัญญาณว่าเขาคงไม่ได้ไปตามหาน้องเดียวและอีกสักพักก็ต้องหลับอีกแล้ว หงุดหงิดฉิบหาย! ไอ้สัตว์หลับเก่ง! กลัวตอนตายเขาจะไม่ได้นอนหรือไงวะ ถึงให้รีบนอนตั้งแต่ตอนนี้ เมียจะหายก็มาให้หลับอยู่ได้เฮงชวย!

“ไอ้อี้มึงใจเย็นก่อน เดียวไม่ได้ไปไหน เดียวก็มา”

“อาเหลียนไม่ต้องไปสนใจ ให้การ์ดบิ๊จัดการเถอะ”

“บิ๊ บิ๊จะทำแบบนี้กับผมไม่ได้นะ! บิ๊!”

“หลับบ้างไอ้ลูกชาย จะได้เลิกบ้า”

“บิ๊! ถ้าเดียวหาย ถ้าเมียผมหาย!”

ไม่นานความม่งวงงูก็เริ่มทำให้หนังตาหนักอึ้งขึ้นเรื่อย ๆ แม้จะฝัน

แค่ไหนพัยค์ก็ไม่มีทางเก่งไปกว่ายานอนหลับ

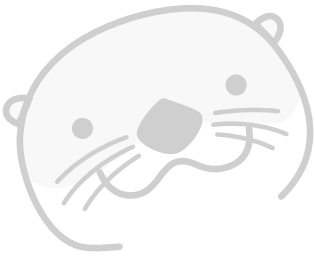
“ไอ้อี้ น่องเดียวไม่หายไปไหนหรอก เชื้อป้า นอนซะ”

ไม่จริง คนเดียวจะไปแล้ว...น่องจะไปจากเขา เดียว...เดียวจะไป...

ไปไหน คิดไม่ออก...มันที่ไหนกันนะ

“ป้า...น่องเดียวจะไป จะไปจริง ๆ...น่องเดียวจะไม่กลับมา ไม่กลับมาแล้ว”

ความรู้สึกเหมือนว่าเราจะไม่ได้เจอกันอีกแล้วทำเขาหวาดกลัว มันบีบจนเจ็บไปทั่วหัวใจ สีหน้าหนักใจของป้าเป็นภาพสุดท้ายที่พัยค์มองเห็น ก่อนทุกอย่างจะมีตสนิทลงอีกครั้ง

กดลองอ่าน